

νίας προθύμως εξετάζει την παραγγελίαν, συνειθίσας ούτω ν' άψηφή χάριν του ειδώλου του πάντα βύπον ή κηλίδα.

Οί ήθολόγοι παρατήρησαν ότι αί ευγενείς φύσεις ένα μόνον έχουσιν έρωτα, δεσπίζοντα δλοκλήρου τής υπάρξεως αούτων. Ως ό Δάντης τήν Βεατρίκην και ό Πετράρχης τήν Αχύραν, ούτω και ό ήμέτερος ήρως είχε τήν εικόνα τής Θηρεσίας μόνον ήνδαλμα και μόνον σκοπόν του βίου του, άνευ τής παραμικράς ποτε διακοπής, χλιαρότητας ή άπιστίας.

Χάριν τής περιλημμένης ταύτης εικόνας έπεχείρησε να μάθη νομικά, πληροφορηθείς ότι ό κώδιξ, διά τόν θηλάσαντα κλόπιον γάλα, είναι όργανον τελειότερον και του καρνοφιλλίου προς ταχείαν κατάκτησιν πολλών αούτης άντιτύπων.

Συνειθίσας παιδιόθεν να μη σικχαίνεται τίποτε, έγλειψε κατά διαδοχήν και επί δικκία άμοιβή τους πόδας πάντων τών κομματαρχών, μέχρις ού ό Εύμειος τής πολιτικής, θαυμάσας τήν ειδικότητά του ταύτην κατέταξεν αούτον όριστικώς εν τή άγέλη του.

Ένταυθα επιπόλαιος κριτής δύναται να υποθέσῃ ότι ό ήρωας ήμών ήπίστησεν εις τόν πρώτόν του έρωτα νυμφευθείς άλλην γυναίκα ή άλήθεια όμως είναι ότι εν τῷ γάμῳ τούτῳ ούτε υπό του γένους έθαμβώθη ούτε υπό του κάλλους έδελεάσθη, άλλ' υπό μόνης τής επιθυμίας ν' αούξήσῃ τήν συλλογήν τών εικόνων τής Θηρεσίας' άπόδειξις δέ τρανή τής πίστεώς του είναι ή άτεκνία.

Οί τοσοούτον ύμνηθέντες έραστοί του μεσαιώνος, οί Ρολάνδοι, οί Βαυάρδοι και λοιποί παλαδίνιοι, τά πάντα έθυσίαζον τή έρωμένη πλην τής τιμής, τής πατρίδος και τής θρησκείας. Άλλ' ό άληθής έρωας δέν έχει όρια. Και τούτο κάλλιστα άπέδειξεν ό λάτρης τής Θηρεσίας.

Όλόκληρος ό πολιτικός και ιδιωτικός αούτου βίος υπήρξε κομβολόγιον θυσιών συνειδήσεως, πατρίδος και τιμής εις τό ειδώλον τής καρδιάς του. Προς άρίθμησην τών κόκκων του κομβολογίου τούτου δέν ήθελεν άρκέσει ό βίος άσκητού. Τόν Πετρούλιαν διαδέχεται ό Τσίτσικας, τούτους οί Δεληβοργαίοι τας δολίας ανακλήσεις διαταγμάτων οί συμβιβασμοί και ή σύστασις εταιρίας προς άλυσίαν ταλλήρων εις τά άκάθαρτα έλη του σιδηροδρόμου. Άλλά να διατρέβῃ τις περι τήν διασάφισιν τών κατορθωμάτων τούτων, ύμνηθέντων υπό του τύπου και εκκρεμών εις τά δικαστήρια, ήθελεν είναι ως να ήναπτε τέσσαρα κηρία, ίνα καταστήσῃ τόν ήλιον δραπτόν.

Μία μόνη χριστιανική άρετή εύρε τόπον εν τή καρδιά του παρά τή προτομή τής Θηρεσίας, ή ταπεινότης. Ουδέίς δικαιοτέρον του έρωτολήπτου σέση δύναται να καυχήθῃ ότι ήκολούθησε τό ρητόν τής Γραφής «Τας σιαγόνας μου έδωκα εις ραπίσματα, τό πρόσωπον ούκ άπέστρεψα από έμπυσμών». Είς τά ληστευθέντα θύματα αούτου άφίνει τήν παρηγορίαν τής ύβρεως' συλλαμβανόμενος έπ' αούτοφώρῳ όμολογεί και συμβιβάζεται' πτυόμενος σπογγίζεται' ουδόλωας δέ θεωρείται προσβεβλημένος άν οί σύγχρονοι. Έλληνες φρονοῦσι, γράφουσι και

κηρύττουσι περι αούτου, ως οί Γάλλοι περι του Μαζαρίνου, ότι γνωρίζει εικοσιτέσσαρας τρόπους να προμηθεύεται χεήματα, εξ ών ό τιμιώτερος είναι ή κλοπή.

Ούτω κατώρθωσεν εκ του μηδενός ν' αποκτήσῃ εικοσάκις μυρίας εικόνας τής Θηρεσίας του και τουρκικόν μεγαλόσταυρον, εν δείξας άμέσως εις χρυσοχόν έβεβαιώθη ότι άντεπροσώπευεν έτέρας τουλάχιστον δεκαπέντε, πλην τής ταινίας.

I. ΞΑΣΤΕΡΟΣ.

Φίλε κύριε Συντάκτα.

Κατωτέρω βλέπεις τά δίστιχα, άτινα έλαχον προχθές εις εκαστον τών λαβόντων μέρος εις τό παιγνίδιον του κλύδωνος, εις ό άφίνω πάσαν περι τής άρμοδιότητος αούτων εούθύνη.

Είς τόν κ. Δ. Βούλγαρην έλαχε τό εξής:

«Κανείς να μη πιστέψ' άρχή, όσο να ίδη τό τέλος»
Π' όποιος πιστέψῃ τήν άρχή θα μείνη γελασμένος.»

Είς τόν κ. Βαλασσόπουλον

«Σ' όλο τόν κόσμο γύρισα να 'βρω μιá θεία σκέπη
και πούποτα δέν ευρηκα σαν του δεσπότη τσέπη.»

Είς τόν κ. Ε. Δεληγεώργην

«Άλλη φορά ήμουν άγγελος, τώρ' άγγελίζουν άλλοι
στη θύσει πούπινα νερό τώρα τό πίνουν άλλοι.»

Είς τήν Έφημερίδα τών Συζητήσεων

«Υπομονή! υπομονή! ώς τότε να προσμένω;
Σάν τή Βελτίωσι κ' έγώ θ' άρχίσω να μικραίνω.»

Είς τόν Πρωτόν Κήρυκα

«Όταν λείψῃ ό τζουμπές μου όλα είναι σκοτεινά,
κι' όταν πάλιν επιστρέψῃ πρασινίζουν τά βουνά.»

Είς τόν κ. Ριγολέττον

«Σάν μάθῃ ό σκύλος γράμματα κ' ή γάτα να διαβάξῃ
τότε θα παντρευθῃς και σὺ να κάνῃ ό κόσμος χάζι.»

Είς τόν έρστυνάικα Άργυράμον

«Βάρκα θέλω ν' άρματώσω με σαράντα δυό ζουπιά,
και μ' έξηντα παλληκάρια να τήν κλέψω μιá βραδυά.»

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ.